

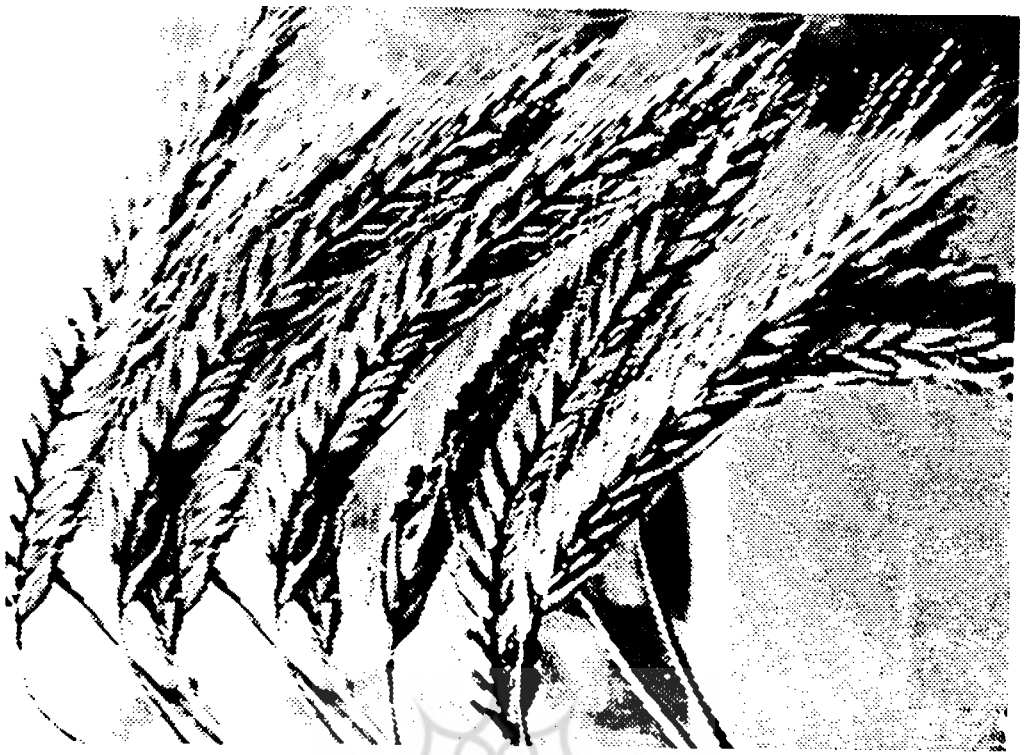
در شماره قبل به سیاستهای تشویق صادرات گندم در ایالات متحده امریکا پرداخته شد. در ادامه این بحث، ابتدا به سیاستهای تولید گندم در سایر کشورها می پردازیم و سپس به سیاستهای تشویق صادرات در این کشورها خواهیم پرداخت.

سیاستهای تولیدی کشورهای صادرکننده گندم

سیستم حمایت در کانادا میباشد. پرداختهای اولیه قبل از آغاز کشت بهاره اعلام و به کشاورزان پرداخت می گردد و پس از برداشت محصول و فروش گندمها به بهترین قیمت ممکنه توسط سازمان گندم کانادا، تمام دریافتهای ناشی از این محل به حساب مشترک واریز خواهد شد. اگر این حساب با مازاد مواجه شود پس از کسر هزینه های اداری، مازاد آن در قالب پرداختهای نهائی به کشاورزان پرداخت خواهد شد و اگر با کمبود مواجه شوند دولت کانادا این کمبود را جبران می نماید. لازم به

تمامی کشورهای صادر کننده گندم علاوه بر اعمال سیاستهای تشویق صادرات، از تولید کنندگان داخلی خود نیز حمایتهای جدی بعمل می آورند. بعنوان مثال کشور آرژانتین از طریق وضع قیمتهای حمایتی و اعطای وام به تولید کنندگان و کشور استرالیا از طریق وضع حداقل قیمتهای تضمینی (GMP) از تولیدات داخلی گندم حمایت می کنند. این حمایت در کانادا از طریق پرداختهای اولیه و پرداختهای نهائی به کشاورزان صورت می پذیرد که اساسی ترین

(D) Guaranteed Minimum Price

خرید گندم داخلی از کشاورزان موقعی پایان می‌یابد که قیمت‌های بازار برای سه هفته متوالی بالاتر و یا حداقل برابر قیمت‌های مداخله‌ای باقی بمانند. قیمت‌های مداخله‌ای در بازار مشترک اروپا طی ماه‌های نوامبر تا مه افزایش ماهیانه و تدریجی خواهند داشت. لازم به ذکر است که در دوره ۸۸/۱۹۸۷ حدود ۹۴ درصد از خریدها به قیمت‌های مداخله‌ای انجام گرفت. در ایالات متحد آمریکا نیز روش‌های مختلف حمایت از تولید بکار برده می‌شود اما مهم‌ترین این مکانیزمها تعیین «قیمت‌های هدف»، «پرداخت وام به ازای هر بوشل محصول»^۲ و «پرداخت‌های مابه التفاوت»^۳ است. در این کشور جهت تشویق تولید و مصون

ذکر است که کمبود حساب معمولاً به ندرت پیش می‌آید. پرداخت‌های نهائی بصورت سالیانه محاسبه می‌شوند و ارتباط مستقیمی با قیمت‌های جاری و پیش‌بینی روند آن در بازارهای بین‌المللی خواهند داشت. در بازار مشترک اروپا، سیستم «قیمت‌های مداخله‌ای»^۱ هنوز بعنوان مکانیزم اساسی حمایت از تولید بکار می‌رود. میزان و زمان مداخله دولت بستگی به قیمت‌های داخلی دارد و خرید توسط دولت ممکن است موقعی آغاز شود که سطح قیمت‌های بازار داخلی حداکثر دو هفته متوالی پائین‌تر از قیمت‌های مداخله‌ای اعلام شده باشد ضمن اینکه این خریدها حداقل با توجه به روند قیمت‌های بازار داخلی سه هفته ادامه می‌یابد. بهر حال

(1): Intervention Price

(2): Loan rate

(3): Deficiency Payment

نگهداشتن کشاورزان از نوسانات قیمت گندم در بازارهای جهانی، براساس محاسبات خاص قیمتی را برای گندم اعلام می‌کنند که به آن اصطلاحاً «قیمت هدف» گفته می‌شود همچنین کشاورزان شرکت کننده در برنامه های زراعی میتوانند از حداقل قیمت برخوردار شوند بدین نحو که به ازای هر بوشل از محصول خود میتوانند مبلغی وام دریافت کنند که به آن «Loan Price» گفته می‌شود. طبیعی است که معمولاً بین میزان «وام پرداختی»، «قیمت هدف» و قیمت بازار داخلی تفاوت‌هایی وجود دارد که بابت آن بعداً پرداخت‌هایی به کشاورزان صورت می‌گیرد که به «پرداخت‌های مابه‌التفاوت» معروف هستند. پرداخت مابه‌التفاوت بر مبنای

تفاوت بین «قیمت هدف» و میانگین موزون قیمت‌های بازار داخلی در دوره ژوئن تا اکتبر (۵ ماه اول سال تجاری) و یا میزان تفاوت «قیمت هدف» با «میزان وام برای هر بوشل در سطح ملی» (National Loan Rate) برحسب اینکه کدامیک بیشتر باشد صورت می‌پذیرد.

این پرداخت‌ها در قالب قانون امنیت غذایی انجام می‌شود که در سال ۱۹۹۰ منقضی خواهد شد. در این قانون سعی شده که کشاورزان آمریکا بیش از پیش متوجه بازار آزاد شوند و به همین منظور میزان وام و قیمت‌های هدف کاهش داده شده است. جدول (۳) قیمت‌های هدف، میزان وام و پرداخت‌های مابه‌التفاوت برای گندم را طی سالهای ۱۹۸۵ تا ۱۹۸۸ نشان داده است.

جدول (۳): قیمت هدف، میزان وام و پرداخت‌های مابه‌التفاوت برای گندم در آمریکا طی سالهای ۱۹۸۵ تا ۱۹۸۸.

واحد	دلار برای هر بوشل گندم				دلار برای هر تن گندم			
شرح سال	۱۹۸۵	۱۹۸۶	۱۹۸۷	۱۹۸۸	۱۹۸۵	۱۹۸۶	۱۹۸۷	۱۹۸۸
قیمت هدف	۴/۲۸	۴/۲۸	۴/۲۸	۴/۲۹	۱۶۰/۹۴	۱۶۰/۹۴	۱۶۰/۹۴	۱۵۷/۶۳
میزان وام	۲/۳۰	۲/۴۰	۲/۲۸	۲/۱۷	۱۲۱/۲۵	۸۸/۱۸	۸۲/۷۸	۷۹
پرداخت مابه‌التفاوت	۱/۰۸	۱/۹۸	۲/۱۰	۲/۱۲	۳۹/۶۹	۷۲/۷۶	۷۷/۱۶	۷۸/۶۳

مأخذ:

International Wheat Council, Market Reports. Various Issues.

دولت کانادا یک کمک و حمایت مالی جهت حمل و نقل غلاتی که به قصد صادرات تغییر مکان می‌یابند در نظر گرفته است. از سال ۱۸۹۷ هزینه حمل غلات از مناطق غله‌خیز به بنادر $\frac{1}{4}$ سنت برای هر تن در مایل بوده است اما با تصویب قانون حمل و نقل غلات غرب (در ژانویه ۱۹۸۴) نرخهای قبلی ملغی شد و دولت هم اکنون حمل و نقل محموله‌های تا $\frac{31}{5}$ تنی غلات را در هر سال با اعطای سوبسید کمک خواهد کرد ولی هزینه حمل و نقل محموله‌هایی بیشتر از این مقدار توسط کشاورزان پرداخت خواهد شد. نرخ حمل و نقل با راه آهن برای کشاورزان مناطق گندم خیز همه ساله براساس میزان غلات حمل شده در سال قبل و حجم پیش‌بینی شده برای حمل در سال جاری و هزینه‌های اداری راه آهن تعیین خواهد شد. در این کشور سوبسیدهای دیگری جهت حمل گندم صادراتی از طریق راه آهن به بنادر واقع در ریچمونت سنت لورنس و تاندری وجود دارد. سیاستهای صادراتی: سهم قابل توجهی از گندم صادراتی کانادا تحت قراردادهای بلند مدت معامله می‌شود. در مورد گندم، سیستم طبقه‌بندی دقیقی (علی‌الخصوص برای گندم با پروتئین بالا) وجود دارد زیرا عمدتاً گندم با کیفیت پروتئین بالا و گندم دروم در این کشور متقاضیان بسیار زیادی دارد که اغلب از میزان عرضه آن بیشتر است بدین لحاظ برای این نوع گندم عمدتاً معاملات بلندمدت تری صورت می‌گیرد.

۱- تعیین قیمت‌های صادراتی

سازمان گندم کانادا مانند یک آژانس فروش و بازاریابی گندم صادراتی در ایالت‌های مرکز کشت غلات این کشور عمل می‌کند. این سازمان برای انواع مختلف گندم بصورت روزانه قیمت‌های فروش تعیین می‌نماید. البته تعیین قیمت انواع مختلف گندم با کیفیت‌های مختلف با هدف بالا بردن هر چه بیشتر توان رقابتی این کشور در مقابل سایر صادر کنندگان صورت می‌گیرد. سازمان گندم کانادا، گندم صادراتی را مستقیماً به دولت‌ها یا نمایندگان آنها و همچنین تجار بخش خصوصی می‌فروشد اما اخیراً سازمان‌هایی نظیر تعاونی‌های تولید کنندگان منطقه‌ای بمشابه طرف‌های ثالث و بعنوان کارگزاران رسمی دولت در انجام معاملات نیز وارد شده‌اند.

۲- سیستم تعیین سهمیه:

این سیستم به منظور حصول اطمینان از تامین ورود گندم به مجاری صادراتی معیار مناسبی میباشد که بوسیله آن امکان پیوند دادن عرضه گندم به تعهدات صادراتی فراهم میگردد و در این سیستم سعی شده است که با برنامه‌ریزی دقیق از تمام فرصت‌ها و امکانات موجود (نظیر وسائل حمل و نقل و دسترسی به تأسیسات انباری برای همه کشاورزان) حداکثر استفاده ممکن برده شود.

۳- سوبسید حمل و نقل:

۴- برنامه اعتبارات صادراتی

یکسانی نزد دولت کانادا ندارند و زمان باز پرداختها برحسب مشتری از ۱۸۰ روز تا سه سال تعیین می‌گردد. معمول‌ترین قراردادهای بلندمدت اعتباری، یک پیش‌پرداخت ۱۰ درصدی و اقساطی که بایستی سه‌ساله باز پرداخت گردند خواهد داشت. اما سایر خریداران اقساط خود را با یک پیش‌پرداخت ۲۵ درصدی و بصورت ۱۵ ماهه می‌پردازند. سازمان گندم کانادا در مواجهه با رقبای می‌تواند در مدتهای اعتباری و اقساط تجدیدنظر کند. هر ساله فهرست کشورهایایی که واجد شرایط دریافت فرصتهای اعتباری هستند و همچنین سقف

کانادا غلات صادراتی خود را از سال زراعی ۱۹۵۲/۵۳ با اعطای اعتبارات صادراتی بفروش میرسانده است. این عمل از یک طرف برای مقابله با سایر رقبای صادرکننده و حفظ سهم این کشور در بازارهای صادراتی و از طرف دیگر به منظور حفظ موقعیت صادرکنندگان کانادائی جهت استفاده از فرصتهائی است که با فروش‌های اعتباری حاصل می‌گردد. در سال ۱۹۸۶ بدنبال فشرده‌تر شدن رقابت بین صادرکنندگان گندم در اعطای اعتبارات و در جهت توسعه آن تجدیدنظر بعمل آمد، برابر

سهم فروشهای نقدی پنج صادرکننده عمده گندم در کل صادرات گندم از ۸۰ درصد در سال ۱۹۸۰/۸۱ به ۶۲ درصد در سال ۱۹۸۶/۸۷ کاهش نشان میدهد در حالیکه سهم فروشهای اعتباری و کمکی طی همین مدت از ۲۰ به ۳۸ درصد افزایش یافته است.

اعتبارات در نظر گرفته شده برای هر کشور توسط کابینه تعیین خواهد شد.

۵- کمکهای غذایی

کانادا بعنوان یکی از اعضای کنوانسیون کمکهای غذایی ۱۹۸۰، سالیانه حدود نیم میلیون تن غلات (معادل گندم) به کشورهای در حال توسعه هدیه می‌نماید، ضمن اینکه رقم کمک این کشور برابر کنوانسیون کمکهای غذایی ۱۹۸۶ سالیانه ۰/۶ میلیون تن تعیین شده است.

بند (۱۲) قانون سازمان گندم کانادا این سازمان میتواند غلات تولیدی ایالت‌های غربی را با اعتبارات مدت‌دار سه ساله یا کمتر با نرخ بهره بازار به فروش برساند و سرمایه لازم جهت اینکار از طریق بانکهای این کشور و با ضمانت وزیر دارائی (بحساب سازمان گندم) تامین خواهد شد. اعتبارات ممکن است به دلار آمریکا یا کانادا پیشنهاد شود ولی بهر حال باز پرداخت آن بایستی با همان ارزی که وام تصویب شده است باشد. نرخ بهره و میزان اعتبار برای هر خریدار معمولاً متفاوت است زیرا برابر عرف معمول، خریداران، اعتبار و ضمانتهای

بازار مشترک اروپا:

صادراتی صورت می‌گیرد این روش مربوط به مزایده گندم موجود در بازار آزاد می‌باشد نه صادرات از محل ذخائر مداخله‌ای. در قالب مزایده هفتگی، تجار طی تکمیل فرمی با ذکر میزان گندمی که برای صادرات در نظر دارند تقاضای استفاده از سیستم باز پرداختهای صادراتی (یا احتمالاً باز پرداخت عوارض صادراتی) را مینمایند. کمیون مربوطه ضمن ارزیابی و رسیدگی به این تقاضا، با توجه به وضعیت بازار جهانی، حداکثر باز پرداخت ثابت احتمالی (یا حداقل عوارض صادراتی قابل پرداخت) را که در رابطه با کل ارزش مزایده معین خواهد شد، مشخص مینماید و تقاضاهائی را که از بازار جهانی بسیار فاصله دارند قبول نخواهد کرد.

تقاضاهائی که مورد قبول واقع شده‌اند بایستی در محدوده زمانی تعیین شده در گواهی نامه مربوطه انجام پذیرد و به تجاری که گواهی نامه صادراتی به آنها داده شده است یک پیش پرداخت صادراتی^۱ داده خواهد شد اما سطح باز پرداختهای (یا عوارض) صادراتی عمومی بصورت روزانه در نشریات رسمی به چاپ خواهد رسید. این عوارض فقط برای مقاصد خاص که تحت پوشش سیستم مزایده نیستند و یا

بازار مشترک اروپا بجای صدور گندم به قیمتهای جهانی، سیستم پرداخت مبالغ جبرانی^۱ و وصول عوارض^۲ را وضع کرده است بدین گونه که در مواقعی که قیمتهای بازار داخلی بالاتر از قیمتهای جهانی است مابه التفاوت آن به تجار پرداخت خواهد شد تا آنها قادر باشند محصولا تشان را در سطح قیمتهای جهانی عرضه دارند. همچنین در زمانی که قیمتهای جهانی بالاتر از قیمتهای داخلی بازار مشترک است یک مالیات (عوارض صادراتی) از تجار دریافت خواهد شد، وصول عوارض (پرداخت مبالغ جبرانی) صرفنظر از محل صدور آن از بازار مشترک می‌باشد و محاسبه وصول یا استرداد عوارض اغلب بر حسب قیمتهای بازار «رئون»^۳ صورت می‌پذیرد که مهمترین مبداء صادراتی بازار مشترک است. بطور کلی دو روش برای محاسبه وصول عوارض (یا پرداخت مبالغ جبرانی) وجود دارد:

۱- وصول عوارض صادراتی یا باز پرداختهای صادراتی در مزایده هفتگی

۲- باز پرداختهای عمومی

سهم عمده‌ای از صادرات بازار مشترک اروپا بوسیله مزایده‌ها با باز پرداختهای

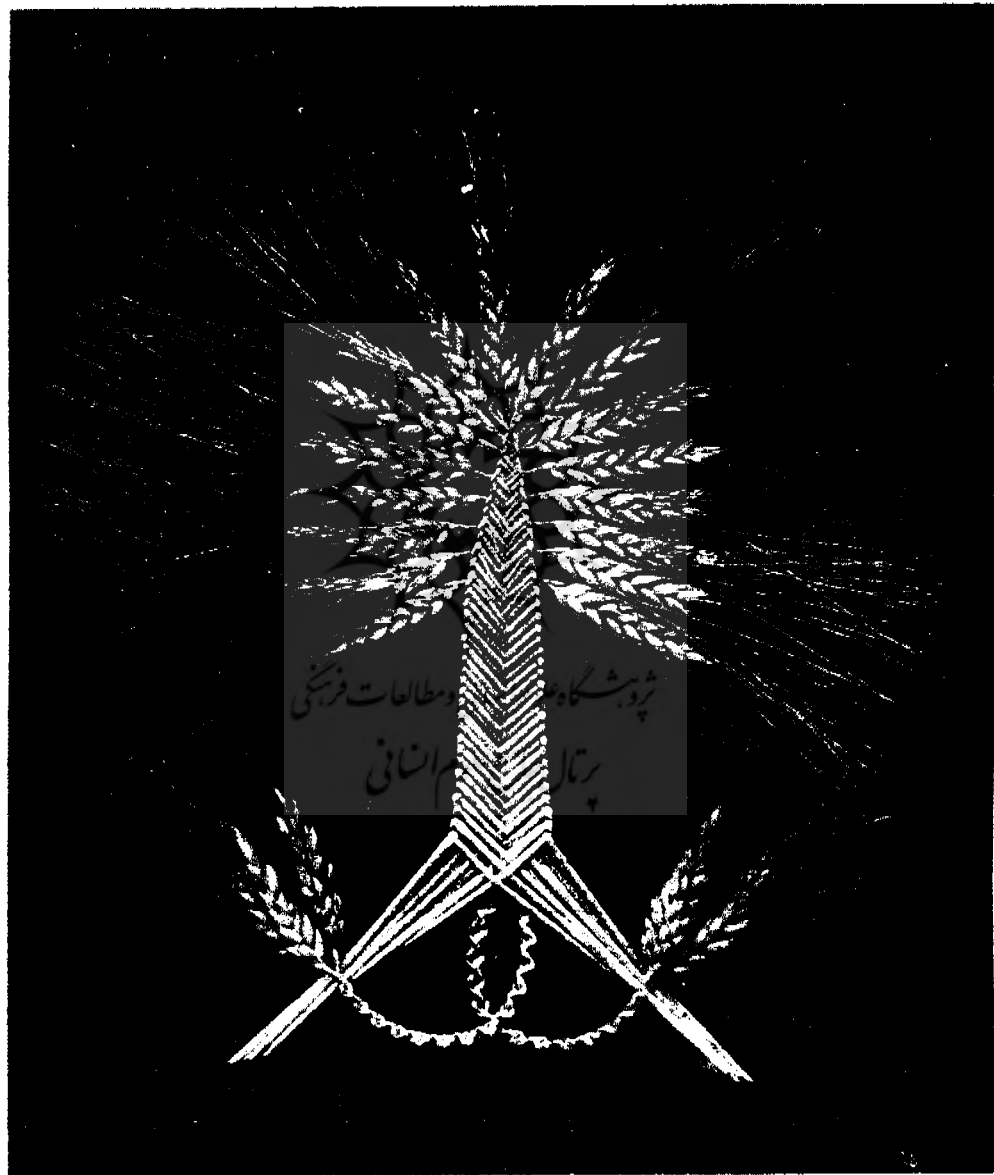
(1): Export Refunds

(2): Export Levy

(3): Rouen

(4): Prefixed Refund

قانون « PL 480 » به کشورهای واردکننده اجازه میدهد که کالاهای کشاورزی ایالات متحده آمریکا را خریداری و در کشور خود بفروش برسانند مشروط بر آنکه کشورهای دریافت کننده متعهد شوند به ازای بازپرداختها، درآمد حاصل از فروش این کالاها در بازار داخلی را صرف توسعه و گسترش پروژه‌های تعیین شده توسط دولت آمریکا بنمایند.

باز پرداختهای خیلی طولانی تر از حد معمول دارند وضع می‌گردد.

اصولاً باز پرداختهای صادراتی عمومی از طریق دو کانال زیر عرضه می‌گردند:

۱- صادرات بازار آزاد: در اینصورت تجار با توجه به نرخ اعلام شده باز پرداختهای عمومی صادراتی در نثریات یومی، نسبت به خرید گندم از بازار آزاد پس از دریافت گواهینامه صادراتی و دریافت پیش پرداخت مربوطه برحسب میزان گندمی که در تقاضانامه خود قید کرده اند اقدام مینمایند.

۲- صادرات از محل ذخائر مداخله‌ای باز پرداختهای صادراتی عمومی بدلائل خاصی جهت صدور ذخائر مداخله‌ای در نظر گرفته شده و برای صادرات از این محل منحصراً یک پرداخت جبرانی عمومی با سطح نازل که تقریباً تمام مقاصد را پوشش دهد، صورت می‌گیرد. فروش از محل ذخائر بوسیله مزایده‌های هفتگی صورت می‌پذیرد و تجار بایستی با قیمت پیشنهادی خود که منطبق با قیمت‌های جهانی باشد در مزایده شرکت کنند. پیشنهاد آنها در روزی که فرم تقاضا تکمیل می‌شود بایستی با توجه به سطح باز پرداخت عمومی اعلام شده، بحدی باشد که ضمن مورد قبول واقع شدن بتواند در روز صدور از حداکثر باز پرداخت

عمومی اعلام شده استفاده نماید.

میزان باز پرداختهای صادراتی عمومی و مزایده‌ای پس از تثبیت شدن نیز، هر دو میتوانند در خلال ماههائی که گواهینامه صادراتی، اعتبار دارد مشمول یک ضریب اصلاحی که ممکن است سطح باز پرداختهای را کاهش و یا افزایش دهد، گردند. این ضریب تحت تأثیر قیمت‌های آتی بازار جهانی خواهد بود.

گواهینامه‌های صادراتی:

وقتی تجار در نظر دارند گندم صادر کنند بایستی گواهینامه‌ای کسب نمایند که حسب مورد سطح باز پرداختها یا عوارض صادراتی و میزان گندم قابل صدور در آن مشخص شده باشد در این گواهینامه‌ها دو موضوع حائز اهمیت است.

الف - سپرده: تجاری که گواهینامه صادراتی دریافت میدارند جهت صدور گندم به کشورهای مختلف (بجز کشورهای گروه ACP^۱) بایستی مبلغ ۱۵ واحد پولی اروپا (ECU) برای هر تن سپرده پرداخت نمایند. این سپرده برای حصول اطمینان از حمل و صدور گندم توسط تجار به مقاصد تعیین شده میباشد.

ب - اعتبار گواهینامه: دوره اعتبار گواهینامه‌های صادراتی معمولاً شامل چهار

(۱): این گروه از کشورها ۶۶ کشور در حال توسعه از آفریقا و حوزه اقیانوس آرام و دریای کارائیب را شامل می‌شوند که با بازار مشترک اورپا برنامه تجارت ترجیحی دارند بعنوان مثال سپرده صادراتی به این کشورها فقط ۷ واحد پولی اروپا (ECU) برای هر تن تعیین شده است.

ماه باضافه مابقی روزهای ماهی است که در آن ماه گواهینامه صادر شده است، اما این دوره برای صادرات از محل ذخائر مداخله ای کوتاه تر است. ولی ممکن است برای صادرات به کشورهای «۸۲» طولانی تر تعیین شود. کمیسیون مربوطه ممکن است پیشنهاد تمدید اعتبار را قبول یا رد کند اما بهر حال بیشتر از یکسال نخواهد بود.

گواهینامه های منقضی شده از درجه اعتبار ساقط می باشند و از طرفی تجار میتوانند قبل از انقضاء آنها کان لم یکن تلقی نمایند و سپرده خود را باز پس گیرند. در مواقعی که تجار در نظر داشته باشند در یک

صادرات آرد آن نیز شامل دریافت های صادراتی نمی گردند این مکانیزم میتواند بدو صورت جامه عمل بپوشد یکی وارد کردن غله و صدور مجدد آرد آن و دیگری صدور آردی که صرفاً از محصول وارد شده بدست نیامده است. بطوری که درآمد ناشی از صدور مجدد از طریق ایجاد ارزش افزوده بر کالاهای وارداتی سهم نسبتاً مهمی در درآمدهای صادراتی بازار مشترک اروپا دارد.

اعتبار صادراتی:

بازار مشترک اگر چه نمی تواند برای

هم اکنون بیش از سی کشور عمدتاً در حال توسعه، از تسهیلات مربوط به قانون PL 480 استفاده می کنند و چنانکه می دانیم این قانون سه هدف عمده را تعقیب می کند: الف - توسعه سیاست خارجی آمریکا ب - صادرات مازاد محصولات کشاورزی این کشور و ج - ظاهراً مبارزه با قحطی و گرسنگی در جهان.

صادرات غلات اعتباری اعطا نماید اما بعضی از تصمیمات متخذه، نظیر همان سیستم اعتبارات، عمل می نمایند و بعضی از اعضا ممکن است منفرداً اعتبار صادراتی پیشنهاد نمایند. فرانسه مکانیزم تضمینی مالی خاص برای صادرات مواد غذایی کشاورزی ندارد اما شرکت «COFACE» و بانک بازرگانی این کشور گاهی مکانیزمی را برای استفاده در صادرات کالاهای صنعتی تدارک می بیند. معمولاً باز پرداخت این ضمانتهای اعتباری که با توجه به ملاحظات سیاسی یا بازرگانی

مناقصه مهم با یک کشور ثالث شرکت نمایند میتوانند تقاضای گواهینامه «با اختیار فسخ» نمایند در این صورت اگر صادرکننده ای در بردن مناقصه خارجی موفقیت نیافت گواهینامه میتواند بدون از دست رفتن سپرده باطل گردد، و اگر در مناقصه برنده شد گواهینامه از زمان صدور تا حداکثر هشت ماه تمدید اعتبار خواهد شد.

در بازار مشترک اروپا بر اساس مکانیزم خاصی، گندم میتواند بصورت غله وارد و بصورت آرد صدور مجدد گردد. بعضی از واردات شامل عوارض نمی شوند و در نتیجه

اعطا می‌گردد از شش ماه تجاوز نمی‌کند. در چند سال گذشته دولت فرانسه برای بعضی از بازارهای سنتی خود نظیر مصر، تونس و تراکش تسهیلات اعتباری جهت صادرات تولیدات کشاورزی در نظر گرفته است این اعتبارات بصورت دویا سه ساله و به نرخ بهره بازار اعطا می‌گردند. رقم سوبسیدهای پرداختی فرانسه طی دهه ۱۹۸۰ از بابت تسهیلات اعتباری صارتی، ۵/۰ درصد از کل تولید ناخالص ملی آن کشور را تشکیل میداده است. در انگلستان نیز بخش تضمین اعتبارات صادراتی (ECGD^۱) صادرات غلات را نیز در بر می‌گیرد. در سوم دسامبر ۱۹۸۴ وزیر بازرگانی این کشور اعلام نمود که «ECGD» حداکثر دوره دریافت اعتبارات صادراتی را که شامل صادرات غله بصورت فله میشود به دو سال افزایش داده است. بعلاوه مدت اعتبار ممکن است در شرایطی که سایر کشورها نیز اعتباراتی نظیر آن را پیشنهاد کنند، به سه سال نیز افزایش یابد.

کمکهای غذایی:

حداقل میزانی که بازار مشترک اروپا تحت کنوانسیون کمکهای غذایی ۱۹۸۰ متعهد به اهدای آن شده است سالیانه ۱/۲۸۷ میلیون تن (معادل گندم) میباشد که این مقدار در تعهد

کنوانسیون سال ۱۹۸۶، سالانه به ۱/۶۵ میلیون تن افزایش یافته است.

آرژانتین:

الف - سیستم صادراتی: در این کشور سیستم صادراتی مشتمل بر دو بخش خصوصی و دولتی میباشد و فعالیتهای سازمان غله این کشور در رقابت با سایر ارگانهای دیگر نظیر: تعاونیهای تولید کنندگان و شرکتهای ملی و بین المللی صورت می‌پذیرد ولی بهرحال، سازمان غله مسئولیت اجرای قراردادهای رسمی - علی الخصوص قراردادهائی که بصورت بلند مدت بین دولتین آرژانتین و کشورهای دیگر منعقد می‌شود - را بعهده دارد.

ب - مالیاتهای صادراتی: برای سالهای متمادی مالیات صادراتی بر غلات و دانه‌های روغنی یکی از منابع اصلی تأمین درآمدهای دولت در آرژانتین بوده است. بعنوان مثال مالیات گندم در سال ۱۹۸۳ تا ۷/۲۴ درصد ارزش صادراتی آن را تشکیل میداده اما در اصلاحات بعدی که در ارتباط با افزایش توان رقابتی این کشور و بعثت وامهای اعطائی بانک جهانی به بخش کشاورزی صورت گرفته این نوع مالیات در دسامبر ۱۹۸۷ کاهش یافته است. هم‌اکنون از گندم صادراتی مانند خیلی از کالاهای کشاورزی یک مالیات ۱/۵ درصدی که

(1): Export Credit Guarantee Department

بازار مشترک اروپا بجای صدور گندم به قیمت‌های جهانی، سیستم پرداخت مبالغ جبرانی و وصول عوارض را وضع کرده است بدین گونه که در مواقعی که قیمت‌های بازار داخلی بالاتر از قیمت‌های جهانی است مابه‌التفاوت آن به تجار پرداخت خواهد شد. و مواقعی که قیمت‌های جهانی بالاتر از قیمت‌های داخلی بازار مشترک است یک مالیات یا عوارض صادراتی از تجار دریافت خواهد شد.

برای تاسیس مرکز تحقیقاتی ملی کشاورزی صرف می‌شود، اخذ می‌گردد.

قیمت‌های صادراتی: قیمت‌های صادراتی گندم و آرد گندم در آرژانتین بوسیله قرارداد بین فروشندگان و خریداران با عنایت به قیمت‌های داخلی و قیمت‌های فوب صادراتی تعیین می‌گردد. و تنظیم فروشهای مستقیم توسط سازمان غله آرژانتین (Junta) به کشورهای دیگر نیز بر اساس قیمت‌های متداول و جاری فوب میباشد. هر روز یک حداقل قیمت صادراتی رسمی^۱ (MEP) - که بر اساس دامنه‌ای از مظنه قیمت‌های فوب جاری تعیین می‌شود - اعلام خواهد شد اما بهر حال این قیمت ضرورتاً قیمت‌های مورد معامله نیست بلکه شاخصی برای مظنه می‌باشد و قیمت‌های واقعی فروش حول خط قیمت‌های جهانی خواهد بود. عمل حداقل قیمت‌های صادراتی این است که میزان مالیات قابل پرداخت جهت محموله‌های گندم را مشخص می‌سازد. این قیمت همچنین میزان ارزی که بعد از انعقاد هر مناقصه در اثر مبادلات خارجی گندم

بایستی به کشور آورده شود را نیز مشخص می‌کند. نرخ بالای تورم و کاهش مکرر ارزش «استرال»، بازار داخلی این کشور را بسیار بی ثبات ساخته است و صادرکنندگان در این کشور بدلیل وجود ریسک بالای غیر قابل قبول، انگیزه کمتری برای فعالیت دارند و برای حل این مشکل معاملات غلات در اصل به دلار آمریکا محاسبه می‌شوند و مقاطعه‌ها بر اساس ارزش (FAS)^۲ محموله‌ها عمل خواهند شد اما بهر حال پرداختها بر اساس نرخ تسعیر تجاری دلار برحسب «استرال» خواهد بود.

ج - اعتبار صادراتی: اعتبارات صادراتی در این کشور فقط مختص غلات نیست بلکه مجموعه‌ای از تولیدات را در برمی‌گیرد. حد اعتبارات صادراتی توسط بانک مرکزی آرژانتین تعیین و تمدید خواهد شد این اعتبارات بیشتر برای کشورهای آمریکای لاتین اعطا می‌شود و در سالهای اخیر طول مدت آنها از دوازده ماه تجاوز نکرده است.

د - سایر: مشارکت آرژانتین تحت

(1): Minimum Export Price

(2) Free Alongside Ship (نام بندر بارگیری)

کنوناسیون کمکهای غذایی ۱۹۸۰ سالیانه بالغ بر ۳۵ هزار تن (معادل گندم) میباشد. این رقم در کوناسیون سال ۱۹۸۶ نیز ثابت مانده است.

میزان آلودگی به سموم آفت کش و سایر استانداردهای گندم تعیین خواهد شد. چندین شکل تعیین قیمت در قراردادهای فروش وجود دارد که اصلی ترین

بیمه اعتبارات صادراتی در استرالیا توسط اتحادیه بیمه های صادراتی و از طریق سازمان گندم این کشور اعطا می شود.

استرالیا:

برنامه های تشویق صادرات گندم در استرالیا مشتمل بر تعیین قیمت های صادراتی، اعتبار صادراتی و بیمه اعتبار صادراتی بشرح زیر می باشد.

الف- قیمت های صادراتی: قیمت های گندم صادراتی استرالیا توسط سازمان گندم این کشور و براساس نظراتاق بازرگانی استرالیا محاسبه و تعیین می گردد. سازمان گندم، مظنه روزانه قیمت های پیشنهادی برای معاملات هر روز را اعلام می کند. این قیمت ها در رابطه با قیمت های بین المللی و به منظور حفظ قدرت رقابت این کشور (علی الخصوص در ارتباط با بازارهای اصلی و قیمت های گندم در ایالات متحده) تعیین می شوند اما قیمت های فروش واقعی در مذاکرات برحسب میزان خرید نهائی، نحوه حمل، نوع قرارداد، کیفیت و نوع گندم، نحوه پرداختها و برخی سفارشات و نیازهای خاص خریداران نظیر:

آنها میتواند به دلار آمریکا، به دلار استرالیا و یا بر اساس «قیمت گذاری معوق^۱» انجام شود. که در صورت اخیر قیمت های تأخیری (با معوق) بوسیله درصدی از مابه التفاوت قیمت های پایه تعیین شده با مظنه قیمت های روزانه سازمان گندم استرالیا یا مظنه بازار غله آمریکا در روز حمل محاسبه شده و ملاک معاملات قرار خواهند گرفت.

در دوره ۸۶/۱۹۸۵ حدود ۲۰ درصد از صادرات سازمان گندم استرالیا براساس قیمت های تأخیری فروخته شده که قسمت مهمی از آن در چارچوب قراردادهای بلند مدت دولت با کشورهای وارد کننده صورت گرفته است.

آرد استرالیا نیز عمده تاً بوسیله کارخانجات آردسازی (با قیمت های که بتواند با سایر صادرکنندگان رقابت نماید) صادر می شود. قیمت های آرد میتواند برای حدود شش ماه پیش از حمل جهت مزایدهات

(1): Deferred Pricing

و قرارداد با خریداران ثبت و مشخص شود. این روش ثبت پیشاپیش قیمتها، توانائی تولیدکنندگان آرد این کشور را در صادرات آرد گندم شریه توانائی تولیدکنندگان آرد در آمریکا و بازار مشترک مینماید که مکانیزم تضمین پیشاپیش قیمتها یا پرداخت مبالغ جبرانی صادراتی را اجراء می‌کنند.

ب: برنامه اعتبارات صادراتی: دولت

مذاکرات یا تجاوز سایر رقبای صادرکننده در استفاده از اعتبارات صادراتی و دیگر مسائل بازاریابی افزایش داده شود. این سازمان همچنین اخیراً تحت فشار قرار گرفته تا به چند بازار سنتی خود - که خریدهای نقدی می‌کنند - اعتبارات سه ساله واگذار نماید. اما بنظر نمی‌رسد که این وضعیت در آینده نزدیکی تغییر کند، در حالیکه دولت استرالیا

میزان کمک‌های غذائی ایران از طریق برنامه غذائی جهانی سازمان ملل متحد از ابتدای شروع برنامه، سالانه ۳۳۰۰۰ دلار بوده که در سالهای اخیر نیز مجلس شورای اسلامی همان مبلغ را تصویب نموده است.

استرالیا اعتبارات مالی صادراتی برای فروش گندم را توسعه نداده و تنها بعضی از تسهیلات مالی توسط سازمانهای صادراتی - و در سیستم (بازرگانی) بانکی این کشور - متمرکز شده است.

در مورد گندم، سازمان گندم استرالیا پرداختهای مدت‌دار را براساس قراردادهای بازرگانی مستقیماً به خریداران عرضه می‌کند. هزینه‌های مربوطه نیز تماماً توسط سازمان گندم و نهایتاً توسط گندمکاران استرالیا پرداخت می‌گردد.

در نظر ندارد اعتبارات مالی صادراتی را برای فروش غلات توسعه دهد اما بیمه اعتبارات صادراتی توسط سازمان گندم در قالب اتحادیه بیمه‌های صادراتی^۱ (EFIC) - که یک اتحادیه قانونی دولت استرالیا میباشد - اعطا می‌گردد. این اتحادیه مانند شرکت‌های تجاری جهت توسعه و کمک به صادرکنندگان استرالیائی با پیمانهای مخصوص بیمه‌های صادراتی در نظر می‌گیرد و درصدی از اعتبارات صادراتی را توسط بیمه تضمین می‌نماید.

علاوه بر این لازم به ذکر است که سازمان گندم استرالیا این گونه اعتبارات را فقط به تعداد مشخصی کشور محدود کرده ولی میزان فروشهای اعتباری ممکن است توسط سازمان گندم در نتیجه ضرورت در

اتحادیه بیمه‌های صادراتی جهت تعیین میزان خسارت و پرداخت آن به منابع مالی سازمان گندم متکی است. نرخ بیمه می‌تواند بر حسب مقاصد صادراتی متفاوت باشد اما در سال اول، ۸۵ درصد باز پرداخت صادراتی و در

(1) Export Finance Insurance Corporation

اساسی ترین سیستم حمایت از تولید گندم در کانادا، پرداختهای اولیه قبل از آغاز کشت و پرداختهای نهائی پس از فروش و صدور محصول میباشد.

کمکهای غذایی باشد از یک طرف تشویق و توسعه صادرات گندم و بازاریابی به این منظور و از طرف دیگر با هدف صدور مازاد محصولات کشاورزی میباشد، که عمدتاً آمیخته‌ای از انگیزه‌های سیاسی و منافع اقتصادی را در بردارد.

اما کمکهای دیگری نیز از طریق برنامه غذایی جهانی^۲ (W.F.P) سازمان ملل متحد توسط کشورهای عضو سازمان خواربار و کشاورزی ملل متحد وجود دارد که کمتر ملهم از انگیزه‌های سیاسی - اقتصادی میباشد و هدف آن رفع نیازهای اضطراری غذایی ناشی از بروز سیل، زلزله، خشکسالی و سایر مصائب طبیعی در کشورهای نیازمند اینگونه کمکها میباشد. وجوه پرداختی دولتها به این برنامه بصورت کمک دواطلبانه صورت می‌گیرد. میزان کمک ایران از ابتدای شروع برنامه در دوره ۱۹۷۵-۷۸ سالانه ۳۳۰۰۰ دلار بوده که در سالهای اخیر نیز مجلس شورای اسلامی همان مبلغ را تصویب نموده است قابل ذکر است که این کمکها از طریق وزارت امور خارجه پرداخت می‌شود.

سال دوم و سوم ۹۵ درصد آن برای تمام مقاصد قابل تضمین میباشد. اما از دوم نوامبر ۱۹۸۷ این پوشش برای کشورهای مصر و عراق^۱ به ۸۰ درصد و برای سایر مقاصد به ۸۵ درصد برای هر سه سال کاهش یافت. اگر اتحادیه بیسمه‌های صادراتی با پیشنهاداتی مافوق ظرفیت تجاری خود روبرو شد دولت استرالیا ممکن است تمام یا قسمتی از ریسک اعتباری را تعهد و تقبل کند.

این کشور در کنوانسیون کمکهای غذایی مصوب ۱۹۸۰ تعهد نموده بود که سالانه حداقل ۴۰۰ هزار تن غلات (معادل گندم) به کشورهای در حال توسعه هدیه کند اما در کنوانسیون ۱۹۸۶ این رقم را به ۳۰۰ هزار تن کاهش داد.

لازم به ذکر است که کنوانسیون کمکهای غذایی در چارچوب قرارداد بین‌المللی گندم و از طریق کشورهای صادرکننده عضو شورای بین‌المللی گندم تصویب و به مورد اجرا گذاشته شده است که هدف اصلی آن قبل از آنکه اعطای

(۱) لازم به ذکر است که این کشور با کشورهای مصر و عراق قراردادهای بلندمدت غلات دارد.

(2): World food Programme